

Svajonų
ROMANAI

Istorinis

LOUISE ALLEN

*Aukštuomenės
skandalas*

2015 Nr. 3

Knygute.lt

Louise Allen
(Luisa Alen)

AUKŠTUOMENĒS SKANDALAS

Romanas

Versta iš Louise Allen, Unlacing Lady Thea, 2014
© Louise Allen, 2014

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Jurgita Saulytė, vertimas iš anglų kalbos, 2015

© Elena Lamsodytė, dizainas, 2015

© HQN, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2015

ISBN 978-609-406-937-6

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2015

Pirmas skyrius

Londonas, 1814m. liepos 3d.

Laikrodė su permatomu vidiniu mechanizmu ant židinio išmušė keturias. Nebėra prasmės gultis. Be to, jis jautėsi apsvaigęs, nors ir nebuvo tiek girtas, kad užmigytų ir nebesuktų galvos, kas paakino sukurti šį beprotišką planą. Dar blogiau – kas jį apėdo, kad viską suplanavo iki paskutinės smulkmenos, ir dabar atšaukęs sumanymą savo tarnų, finansų patarėjų, turto valdytojų ir savo paties visuomeninį gyvenimą apverstų aukštyn kojomis, negana to, pasirodė nežinąs, ko norintis.

– O iš tikrųjų ir nežinau, – pranešė Risas Denhemas rausvai gelsvo kailio katinui apdraskytomis ausimis, kuris dėbčiojo nuo tako į jį su tokia panieka ir taip iš aukšto, kaip moka tik katės arba našlaujančios hercogienės. – Tai yra nežinau, ko noriu. Visuomet žinodavau, tik ne šį kartą.

Virtuvės peliautojo pasirodymas grafo kambariuose, ką ir kalbėti apie jo kabinetą, buvo negirdėtas dalykas.

Namiškiai turbūt jau kyla ir rūpindamiesi ar-

tėjančiu šeimininko išvykimu į Europą nepastebėjo paliktų pravertų durų ties tarnų laiptais.

- Iš pradžių planas atrodė neblogas, - susimąstęs pratarė Risas. Žvakės šviesoje švytėjo taurės dugne teliūskuojantis šlakas brendžio. Risas įsipykė dar ir vienu mauku išlenkė. - Aš girtas. Toks girtas nebuvau jau daugelį metų. - Nuo tada, kai pabudęs vieną rytą suprato, kad gėrimu niekad neištrins nenusisekusių vestuvių dienos, neatkurs tikėjimo draugyste ir romantiškos meilės iliuzija.

Katinas nukreipė dėmesį į lėkštę su šaltos jautienos, sūrio ir duonos likučiais, kuri buvo palikta prie grafinų.

- O tu liaukis laižęsis. - Risas ištiesė ranką prie maisto. - Man reikia pasistiprinti labiau negu tau. Po trijų valandų turiu būti daugmaž blaivus. - Netgi apsiniaukusiu protu suvokė, kad tai neįmanoma.

- Pripažink, aš nusipelniau atostogų. Ūkis tvarkingas, finansai kažin ar galėtų būti geresni, mirštu iš nuobodulio, o Bonapartui Elboje jau mėnesį niekas negresia, - paaiškino jis katinui kramtydamas jautieną. - Manai, aš per senas kelionei po Europą? Nesutinku. Būdamas dvidešimt aštuonerių tik geriau viską įver-

tinsiu. – Katinas nusišaipė ir ištiesęs aukštyn užpakalinę koją ėmė praustis intymią vietą.

– Baik. Džentelmenai kabinete nesitvarko kiaušų. – Jis švystelėjo kąsnelį riebesnės mėsos, ir katinas viską metęs liuoktelėjo jai pavymui. – Bet ištisiems metams? Ir apie ką aš galvojau? – *Apie galimybę pasprukti.*

Žinoma, jis gali grįžti kada panorėjęs, ir jo tarnai prie to, kaip įprasta, sklandžiai prisitaisyti. Galų gale, jeigu ištiktų kokia bėda, jis grįžtų nedelsdamas. Tačiau atsisakyti pareikšto įgeidžio būtų neatsakinga. Žmonės toks elgesys erzina, jie jaučiasi nuvilti, o Risas Denhemas niekina žmones, kurie nuvilia kitus.

– Ne, kad jau suplanavau, tai ir padarysiu, – pareiškė jis. – Aplinkos pakeitimas išeis man į naudą, o tada jau būsiu nusiteikęs išsirinkti dailią, kuklią ir gerai išauklėtą merginą, kuri mėgsta tvarkytis namuose ir turi vaikams gimdyti tinkamus klubus. Iki sukaks trisdešimt, būsiu vedęs. – *Ir mirsiu iš nuobodulio.* Atmintyje praskriejo virtinė merginų, kurios savo kerais kadaise išsklaidė tokį nuobodulį. Jos niekada nesitikėjo, kad jis bus ištikimas. Žmona gi tikėsis. Risas atsiduso.

Bičiuliai, kurie prieš valandą paliko jį ant slenksčio po šventinio atsisveikinimo vakaro

klube, jau visi vedę arba netrukus tokie bus. Kai kurie netgi turi vaikų. Visus iki vieno džiugino mintis, kad dar vienas jų pateks į santuokos sąstus. Kaip pasakė Fredas Harikas, *laikas ir tokiam palaidūnui kaip tu, Denhemai, liautis vogus trupinėlius ir atsikąsti tiek, kad sąstų spyruoklė suveiktų.*

- Ir kodėl toji mintis mane taip slegia?

- Negaliu atsakyti, milorde. - Tarpduryje bejausmiu veidu, kuris reiškė didžiulį nepritarimą, stovėjo Grifinas.

Kas, po paraliais, nepatinka jo vyresniajam liokajui? Risas tiesiau atsisėdo krėsle. Po perkūnais! Žmogus turi teisę išlenkti vieną kitą taurelę savo paties namuose.

- Kalbėjau si su katinu, Grifinai.

- Kaip pasakysite, milorde.

Risas dirstelėjo į taką. Rausvai gelsvo kailio gyvūnelis išnyko, palikęs ant šilkinų kilimo plaukelių vos matomą riebalų dėmę.

- Pas jus lankytojas, milorde. - Sprendžiant iš liokajaus tono, tai, o ne jo šeimnininko sentimentalus pašnekesys su nematomu katinu, ir buvo akmeninio veido priežastis.

- Koks lankytojas?

- Jaunas žmogus, milorde.

- Vaikinukas? Grifinai, aš nenusiteikęs spėlioti.

- Kaip pasakysite, milorde. *Panašus* į vaikina. Tačiau aš negalėčiau garantuoti.

Panašus? Ar Grifinas nori pasakyti tai, ką aš pagalvojau?

- Na, tai kur... jis? - *Ji?* - Apačioje?

- Mažojoje svetainėje. Atėjo prie paradinių durų, atsisakė eiti pro tarnų įėjimą ir pasakė esąs tikras, kad jūsų šviesybė norės jį priimti.

Įsmeigęs akis į grafiną, Risas keliskart mirktelėjo. Kiek jis išgėrė nuo tada, kai grįžo iš Vaito klubo? Teisybė, daug, bet juk ne tiek daug, kad nevilties gaidelė Grifino balse būtų jam pasivaidenusi. Jo liokajus pajėgus susidoroti su bet kuo nė nemirktelėjęs, ar tai būtų vagiliaujantis žemesnio rango liokajus, ar įsiutusi palikta porceliano indus daužanti meilužė.

Riso nugara nuvinguriavo nerimas. *Meilužės*. Neįau Džordžina nepriėmė jūdvių *congé*¹ vakar taip ramiai, kaip pasirodė? Juk turėjo likti patenkinta tuo dailiu deimantų vėrinium ir už namuką dar metams sumokėta nuoma? Risas

¹ Atsisveikinimas (pranc.) (čia ir toliau - vert. pastabos).

pakilo ir nusitraukė kaklaskarę; švarką paliko ten, kur ir buvo numetęs, ant sofos. Juokinga. Galbūt jis ieško malonumų be emocinių pantių, bet jis ne lordas Baironas, kad vyriškai apsirengusios isteriškos moterys sekiotų jam iš paskos. Risas lankėsi pas profesionalės arba laimingai ištekėjusias, jokių būdu ne pas vienišas damas ir nestabilios psichikos mėgėjas persirenginėti vyriškais drabužiais.

- Gerai, pažiūrėkime, kas tas paslaptینگasis jaunuolis. - Panašu, kad kojos jo klauso, ir tai džiugino, sprendžiant iš to, kaip sekant koridoriu paskui Grifiną svyravo baldai. Rytoj, ne, šįryt, jo laukia siaubingos pagirios.

Grifinas pradare duris į kambarį, kuris buvo skirtas lankytojams, neatitinkantiems jo griežtų standartų ir nevertiems kinų stiliumi apstatytos svetainės. Ant kieto krėslo palei tolimąją sieną sėdėjęs žmogus pašoko ant kojų. Žemo ūgio, apsivilkęs prastai pasiūtu tamsiu kostiumu, kuris neįdėmiai Riso akiai pasirodė tinkamas nebent jaunesniojo rango klerkui, šalia kojų turėjo pasistatęs porą lagaminų, o ant kito krėslo gulėjo sutrinta bebrenos skrybėlė.

Risas pasimarkstė. Jis tikrai *ne toks* girtas.

- Grifinai, jei čia vaikinai, tai mudu didžiojo chano eunuchai.

Mergina jaunuolio drabužiais susierzynusi atsiduso, įsisprendė kumštukais į lytį išduodančius apvalainus klubus ir pareiškė:

- Risai Denhemai, tu girtas. Ir būtent tada, kai vyliausi, kad bent tavimi galėsiu pasikliauti.

Tėja? Ledi Altėja Kertis, Velingstono grafo dukra, kurios jis susilaukė su skandalingąja pirmąja žmona, niekuo neišsiskirianti mergiotė, kuri nė per žingsnį nuo jo nesitraukė visą vaikystę, ištikimoji draugė, kurios jis neregėjo nuo tos dienos, kai jo pasaulis subyrėjo į šipulius. Čia, ankstyvą rytmetį jo viengungiškuose namuose, apsirengusi kaip berniukas. Vaikščiojantis skandalas, pasiruošęs bet kurią akimirką sprogti it rūkstantis patrankos sviedinys. Jis beveik girdėjo šnypščiant degiklį.

Risas buvo stambesnis, nei ji prisiminė. Tvirtesnis. Ir... vyriškesnis, žiūrėdama, kaip jis stovi tarpduryje vienmarškinis, galvojo ji. Smakras tamsiai apžėlęs rytmetiniais šeriais, juodi plaukai, kuriuos paveldėjo iš valės motinos, užkritę ant akių, mėlynos akys apniukusios nuo gėrimo ir miego stygiaus. Pavojingas nepažįstamasis... Sumirksėjusi ji atsitokėjo, kad praėjo jau šešeri metai nuo tada, kai matė

Ji iš arti. Natūralu, kad jis pasikeitė.

- Tėja? - Risas greitai prisiartino ir suėmė ją už pečių. Akys žvelgė įdėmiai, nors iš burnos tvoskė brendžiu. - Ką, po galais, čia veiki? Ir dar šitaip apsirengusi! - Ištiesęs ranką, jis ištraukė pelės kailiuko rudumo kasą iš po švaruko. - Ką mėginai apgauti, kvailele tu? Pabėgai iš namų?

Iš pykčio Risas kietai suspaudė lūpas. Tėja išsprūdo iš jo gniaužtų - alsuoti kaipmat pasidarė lengviau, nors keliai vis tiek tirtėjo.

- Aš taip apsirengusi, nes važiuojant naktį pašto karieta to užtenka apsisaugoti nuo ištvirkėlių. Puikiausiai suprantu, kad dienos šviesoje neatrodau kaip vyras. Be to, aš ne pabėgau, o išvykau iš namų.

Riso lūpos sukrutėjo: ji matė, kad jis tyliai skaičiuoja valų kalba iki dešimties. Būdamas berniukas, sakydavo balsiai, ir ji išmoko skaičiuoti. *Un, dau, tri...*

- Grifinai, atnešk dar brendžio. Arbatos ir ko nors užvalgyti ledi Altėjai. Kurios, žinoma, čia nėra.

Tėja leidosi nuvedama į kabinetą. Risas numetė jos krepšius ant tako priešais židinį ir nustūmė bjaurų rausvai gelsvą katiną nuo vie-

no iš krėslų, sustatytų palei židinį iš šonų.

- Sėskis. Tas kostiumas ir taip atrodo baisiai; keli katino plaukai nieko nepakeis.

Katinas sušnypštė ir priplojo ausis prie galvos.

Vos Tėjai spragtelėjus pirštais, gyvūnėlis užrietė uodegą klaustuku ir išsinešdino. Lieka tikėtis, kad tai ne pranašiškas ženklas, koks sutikimas jos laukia.

- Ar čia tavo katinas?

Risas prisimerkė.

- Katinas atslinko iš virtuvės ir jaučiasi kaip namie. - Klestelėjęs ant krėslu priešais, jis persibraukė rankomis per plaukus. - Prašau, pasakyk, kad viskas ne dėl kokio nors vyro. Septintą aš išvykstu į Doverį ir nenorėčiau atidėti kelionės dėl dvikovos su kokiu nors ne-naudėliu, kurį vaizduojiesi įsimylėjusi.

Būtų geriau, jei jis būtų blaivus. Kalbant apie dvikovą, ji neįsivaizdavo, kad tokios būsenos jis sugebėtų muškieta pataikyti net į daržinės duris.

- Aišku, kad ne dėl vyro. - *Aišku, kad taip, bet jei išklosiu tau visas smulkmenas, nieko nepasieksiu.* - Nebūk juokingas. Ir kodėl, meldžiu pasakyti, turėtum dėl manęs kautis dvi-

kovoje? – Stebėtina, kaip sunku buvo nedrebinti balso. Ji tikriausiai labiau pavargusi, nei įsivaizdavo.

– Visuomet tekdavo, – staiga šyptelėjęs atkirto Risas, braukdamas smiliumi per nosies nugarėlę. Tobulą graikišką profilį sudarė peštinės su kaimo berniūkščiais, kurie ją pravardžiavo. Jai buvo šešeri, jam – dvylika. Šypsena pranyko taip greitai, kaip pasirodžiusi. – Tai jei ne dėl vyro...

– Tam tikra prasme taip. – Smirdinčioje tamsioje karietoje per ilgą kelyje praleistas valandas ji išmoko kalbą mintinai. Nevisiškas melas, nevisiška tiesa... – Prisimeni, kad jau trečius metus lankausi debiutančių pokyliuose. Ne, aišku, kad neprisimeni – mieste mūsų keliai taip ir nesusikirto. Tau neteko kęsti visų tų vestuvių turgaus baisybių.

Riso žandikauliai sukrutėjo, ir ji prikando lūpą. *Kaip kvaila ir netaktiška buvo užsiminti apie vedybas! Jam vis dar rūpi; tikriausiai vis dar skauda.*

– Žodžiu, tėtis pasakė, kad tik veltui švaistau pinigus, ir dar vieni metai pokyliuose su gero kai už mane jaunesnėmis merginomis nieko nepadės. Tad jis išsiuntė mane atgal į Langli Parką ir ėmėsi ieškoti man jaunikio vietoje.

- Nori pasakyti, kad *išvis* nesulaukei pasiūlymų? - Riso balsas nutrūko Grifinui įnešus padėklą. Tada jis mostelėjo jai vaišintis, o pats kliūstelėjo taurėn tamsaus gėrimo. - Na, aš juk žinau, kad dėl tavo motinos...

- Ak, taip, piršosi keletas labai tinkamų į poras jaunesniųjų sūnų. Tėvas duoda padorų kraitį, be to, dar yra ir mano patikos fondas. - Abu šie dalykai buvo svarbios paskatos, kompensuojančios kitus dalykus - jos paprastą kalbėseną, domėjimąsi mokslu, vidutiniokišką išvaizdą, ką ir kalbėti apie motiną, kuri iki skubotų vedybų buvo aktorė ir tėvo meilužė, ir tragiškai mirė gimdydama. - Aš juos visus atstūmiau.

- Kodėl? - virš taurės krašto prisimerkė Risas, matyt, bandydamas sufokusuoti žvilgsnį.

- Nepamilau nė vieno iš jų. - *Jie nemylėjo manęs. Nė vienas.* - Tėtis išrinko serą Antonį Meldretą. - Ar Risas supras, jeigu ji paaiškins, kodėl dabar jaučiasi tokia išduota? Kodėl privalėjo išvykti? Senasis Risas būtų supratęs, bet ar supras šis apsvaigęs vyras? Ne, geriau neatskleisti visų kortų. - Mudu vienas kitam netikome, bet tėtis pasakė, kad arba ištekėsiu už Antonio, arba liksiu Langli Parke ir visą likusį gyvenimą būsiu pamotės kompanione....